

Mók Ildikó búcsúztatása – 2015. január 13.

Závogyán Magdolna gyászbeszéde

Tisztelt Gyászoló Család, Kedves Barátok, Tisztelők!

Egy kolléga, egy kiváló szakember elvesztése mindig megrendítő, de különösen fájdalmas egy olyan embert búcsúztatni, akiről lelkesedése, kiapadhatatlan energiája, rendíthetetlen nyugalma okán joggal feltételezhettük a hosszú életet és az örök fiatalságot. Ildikó 2012-ben vált közvetlen munkatársammá, mint a Nemzeti Művelődési Intézet szakmai igazgatóhelyettese. Ő volt az a szakember, akire illett a mondás: a vérében van a hivatása.

Ildikónak természetes érzéke volt a közösség-szervezéshez, közösség-építéshez. Személye körül egy olyan megmagyarázhatatlan erőter keletkezett, hogy a vonzáskörébe kerülők magától értetődő módon kapcsolódtak össze egy közös cél érdekében. Vezetőként egészen különböző karakterű emberekből tudott csapatot, csapatból pedig közösséget teremteni. Legendás nyugalmát még a leghelyzetlenebb helyzetekben is megőrizte – így volt képes pusztán a jelenlétével erőt adni.

Mók Ildikóból a munkája során is „áradt” az anyaság. Háromgyerekes anyukaként nem okozott neki gondot egyszerre többfelé figyelni, rengeteg szálát kézben tartani, megzabolázni a határidőket, megtalálni a közös

nevezőt a különböző elképzelések között. Anyaként viselkedett minden helyzetben, munkatársaira pedig családként tekintett. Nem telhetett el úgy ünnep, hogy a kollégáknak ne jutott volna kóstoló legendás süteményeiből is. Hivatásbeli sikereinek táplálója a családja és szerettei jelentette biztos háttér volt. A család volt Ildikó fő doppingszere, hajtóereje.

Az élet többször próbára tette, de hihetetlen alkalmazkodóképessége és szerénysége minden nehézségen átvette.

Otthon volt kis és nagytelepülésen: Markotabödögén született, Szombathelyen járt főiskolára, pályáját Lentiben kezdte, majd Szombathelyen, Tatabányán, Budapesten folytatta. Éppolyan elkötelezetten foglalkozott gyermekprogramokkal, mint ifjúsági munkával, amatőr művészeti csoportokkal, vagy átfogó szakmai innovációkkal, reformokkal. Nyitott volt az újításokra, lépést tartott a korról, a folyamatos változásokkal. Jó szívvel emlékezett előző munkahelyeire, magától értetődő módon tartotta a kapcsolatot a régi kollégákkal: különösen sokat mesélt A Közművelődés Házában töltött időkről, vagy a szombathelyi Oladi Művelődési Központól, melynek igazgatóhelyettese volt. Bár messzire vetette a sors Markotabödögétől, szülőföldjének értékei mindig elérékenyítették – rajongott a hövelyi csipkéért, a rábaközi perecért.

2012 őszétől betegségéig szakmai igazgatóhelyettesként segítette a Nemzeti Művelődési Intézet 2012-2013-as átalakítását. Innovatív szemlélete és pozitív hozzáállása komoly támogatást jelentett ebben a folyamatban. Mellettem állt az új szervezeti struktúra kiépítésénél, a szakmai

prioritások meghatározásánál, a közösségi művelődés irányainak kijelölésénél is.

December 17-i évzárónkra már nem tudott eljönni, egy zárt internet-közvetítés segítségével nézte végig a kórházban a többórás tanácskozást. Figyelte az előadókat, az eredményeket, melyeknek elkötelezett munkája révén ő is részese volt. Drukkolt nekünk. Mi pedig egy emberként szorítottunk neki a teremben, hogy sikerrel győzze le a gyilkos kórt.

Vízkeresztkor kelt útra, amikor a karácsony, az ünnep véget ért. Még utoljára feldíszítette lelkét, hogy az évkerék e kitüntetett pontján kikökenjen az időből és az övéi között élvezze a szeretet melegét. Azét a szeretetét, aminek csíráját ő plántálta el a szívekben. Bármilyen fáradt lehetett, nap mint nap képes volt rácsodálkozni az élet apró szépségeire. Csodálta a virágok tökéletességét, elrédvedt egy-egy művészi alkotás megkapó részletében, büszkeséggel töltötte el az unokák ragyogó mosolya vagy gyermekei sikere. Az az ember volt, akinek boldogságot okozott mások boldogsága. Örömet megosztotta, bánatát, szomorúságát megtartotta magának. Ha mi is képesek vagyunk rendre kitekinteni a hétköznapi szorításából, és kitárni lelkünket a mindennapok rejtelmeinek, elmondhatjuk, hogy nem hagyott minket útravaló nélkül. Emlékét, kimondatlan üzeneteit szeretettel őrizzük szívünkben, és mindent megtehszünk azért, hogy továbbvigyük azt a fajta nyitottságot és építő lendületet, mellyel hivatásához és a közösségi eszméhez viszonyult, s melyet munkatársai felé oly hitelesen közvetített.